

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

De Conversatione Apostolica - A Curatoribus Animarum piè & fructuosè
instituenda ; Complectens varios & solidos modos juvandi & consolandi
divisorum Statuum Personas afflictas, praecipuè aegras & captivas ...

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1680

§. 4. Quartum præceptum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49274](#)

S. IV.

Quartum Præceptum.

I. Quartò sicut ignis non ultra sphæram activitatis à natura præscriptam agit; ita & verus Operarius, seu Apostolicus Conversator non cum aliis Hominibus agere velle debet, quām quos ipsi DEVS per Superiores aut Vocationem internam assignavit; caveat proinde sedulè, ne in alterius Operarij officium se ingerat, aut Personarum alterius curæ commissarum curam ipse quoque suscipiat, sed satis præclarè Officio suo satisfecisse se existimet, si paucis illis Personis, quas DEVS ipsi commisit, invigilans, sic eas instituerit, & servarit, ut cum veritate illud Servatoris dictum Jo. 17. usurpare ac dicere queat: *Non pro mundo rogo, sed pro his, quos dedisti mihi, quia tui sunt. Pater sancte, serva eos in nomine tuo, quos dedisti mihi, ut sint unum, sicut et nos. Cum essem cum eis, ego servabam eos in nomine tuo. Quos dedisti mihi, custodiri, et nemo ex eis periret, nisi Filius perditionis.* Scit nempe prudens Operarius Ecclesiam Exercitum, Navis, Vineæ non immeritò à SS. Patribus & Doctoribus comparari, in qua si suo quisque officio bene fungatur, felix successus, idemque ab omnibus præmium sperari possit, cùm tamen, si Ordo hic non observetur, nihil nisi confusio & interitus timendus sit.

II. Et ideo nempe S. Ignatius tam sollicitè cavebat, ne in Societate sua, in qua vel maximè Proximi salutem ordinatè, prudenter, & fructuosè procurari desiderabat, nemo in alterius officium se ingereret; advertebat quippe vir prudentissimus, ejusmodi importunam intrusionem nec DEO placere, nec fini, qui intendi deberet, consequendo utilē esse, sed gravia potius damna in primis Ecclesia & Societati; deinde ijs, quorū Officium invaditur; tertio illis, quibuscum agitur, & tandem illi ipsi, qui ejusmodi Ordinem turbat, accersiri, ut facile per singula discurrendo potest probari. Non enim primò, DEO placere potest hic Zelus; cùm enim DEVS nihil magis, quām obedientiam à suis Operarijs requirat; nec quidquam magis oderit, & detestetur, quām propriam voluntatem, tanquam capitalissimum suum Inimicum, qui teste S. Bernardo, ipsam, quantum in se est, coronam DEO eripere, eumque

etiamque de Solio Divinitatis deturbare conatur, nemo sanè prudenter judicare potest, eidem DEO placitum illum Zelum, qui contra expressam illius voluntatem & ordinationem suscipitur; sed potius vereri debent ejusmodi preposteri Zealatores, ne olim de laboribus suis audire cogantur, quod olim ob similem causam apud Isaiam c. 58. alijs quibusdam dictum est, qui, cum quererentur, & dicerent: *Quare jejunavimus, & non aspexitibum ilavimus animas nostras, & nec scisti?* responsum acceperunt. Ecce in die jejuniti vestri inventur voluntas vestra. Hinc sanè jam olim de similibus quebatur Deus per Jeremiam c. 14. dicens: *Falso Propheta variuinatur in nomine meo; non misse eos, & non precepis, neque locutus sum ad eos.* Sed nec secundò utilitatem afferat ejusmodi Zelus, utpote divinâ benedictione & cælesti influxu carens, sed potius nocet Ecclesiæ, aut alteri Communitati, cuius membrum est is, qui se intrudit; cum enim Communitatis talis gloria & fama in eo consistat, ut omnia officia ritè, ordinatè, & fructuosè administrentur; hunc autem ordinem & fructum impeditat ejusmodi importuna intrusio & consueto, consequens est, ut ipsa quoque gloria & fama totius Communitatis non modicè obscuretur. Non minus vero tertio illi quoque, cuius officium ambitur, per similem intrusionem nocetur, ut qui vel ab eo, qui munus illius invadit, inhabilem atque ineptum se astimari credet; aut certè honorem, gaudium, & fructum, quem ex munéris talis administratione sperabat, sibi injustè præripi queretur, quæ omnia non possunt non gravem in animo exilcerationem creare. Quartò ipsis etiam, cum quibus contra præscriptum Ordinem conservatur, non leve damnum accersit Operarius; nam cum ipse in Domini nomine retia non laxet, atque adeò capturam seu fructum ob defectum divinæ benedictionis sperare non queat, quem tamen is, ad quem ea cura spectabat, propter vocationis gratiam meritò speravisset, rectè inferatur, omnibus eos bonis spiritualibus per non levem injuriam spoliari, quæ ex legitimi sui Pastoris fructuosâ sollicitudine, curaque sperare potuissent. Unde facile patet quintò ipsis etiam, qui dicto modo se intrudit, nihil lucri, sed potius detrimenti plurimum accedere, ut qui omnem laborum suorum fructum perdens, serò tandem cum Apostolis exclamaturus

maturus

16 *De Conversatione Apostolica in communi.*
maturus sit: *Præceptor, totā nocte laborantes, nihil cepimus.*
Quare ut & sibi, & alijs pro fit prudens Operarius, intra limi-
tes à DEO & Superioribus sibi præfixos se contineat, moni-
tumque S. Pauli c. 4. Eph. audiat, adimpleatque; *Obsecro vos*
ego usq[ue]ntus in Domino, ut dignè ambuletis vocatione, quā vo-
catis estis. Et iterum 1. Cor. 7. *Vnusquisque, in quo vocatus*
est, Fratres, in hoc permaneat apud DEV.M.

§. V.

Quintum Præceptum.

I. *Quintū sicut ignis omnibus accedentibus calorem suum*
sine discrimine communicat, ita & verus Operarius
sine ulla acceptatione personarum omnibus auxilium, vel
consilium poscentibus, aut ijsdem indigentibus promptè ea
communicare debet, illudque adeò Christi Matth. 11, usur-
pare: Venite ad me omnes, qui laboratis & onorati estis, &
ego reficiam vos. Eum in finem meminisse debet, Christum pro
omnibus æqualiter mortuum esse, omnes esse DEI filios, in
omnibus Christum relucere, omnium animas esse pretiosas,
& ad imaginem Dei creatas; idéoque has solas & nudas sine re-
spectu ad talenta vel commoda consideret, dicatque cum A-
brahamo, Gen. 14. Da mihi animas, cetera tolle tibi. Atque
hoc est, quod S. Jacobus c. 2. tam sollicitè hortatur: Fratres
mei, nolite in personarum acceptione habere fidem Domini
nostri IESV Christi gloria. Etenim si introierit in conven-
tum vestrum vir aureum annulum habens in ueste candi-
da; introierit autem & pauper in sordido habitu, & inten-
datis in eum, qui indutus est ueste præclarâ, & dixeritis ei:
Tu sede hic bene. Pauperi autem dicatis: tu staillic, &c. nón-
ne judicatis apud vosmetipso, & facti estis Indices cogita-
tionum iniquarum? Audite, Fratres mei dilectissimi. Nón-
ne DEV.S elegit pauperes in hoc mundo, divites in fide, &
baredes regni, quod repromisit DEV.S diligentibus se? me-
minerat nempe hic Apostolus, quām studiosè illis Christus
hanc doctrinam commendaverit, dum eos ad prædicandu-
m Evangelium dimissurus dixit Matth. 10. Estote pruden-
tes sicut serpentes, & simplices sicut columba, simplicitate
scilicet rectæ intentionis, in omnibus, quibuscum agitis,
nihil aliud, nisi DEV.M, intuentes & quærentes, ut de vobis

140